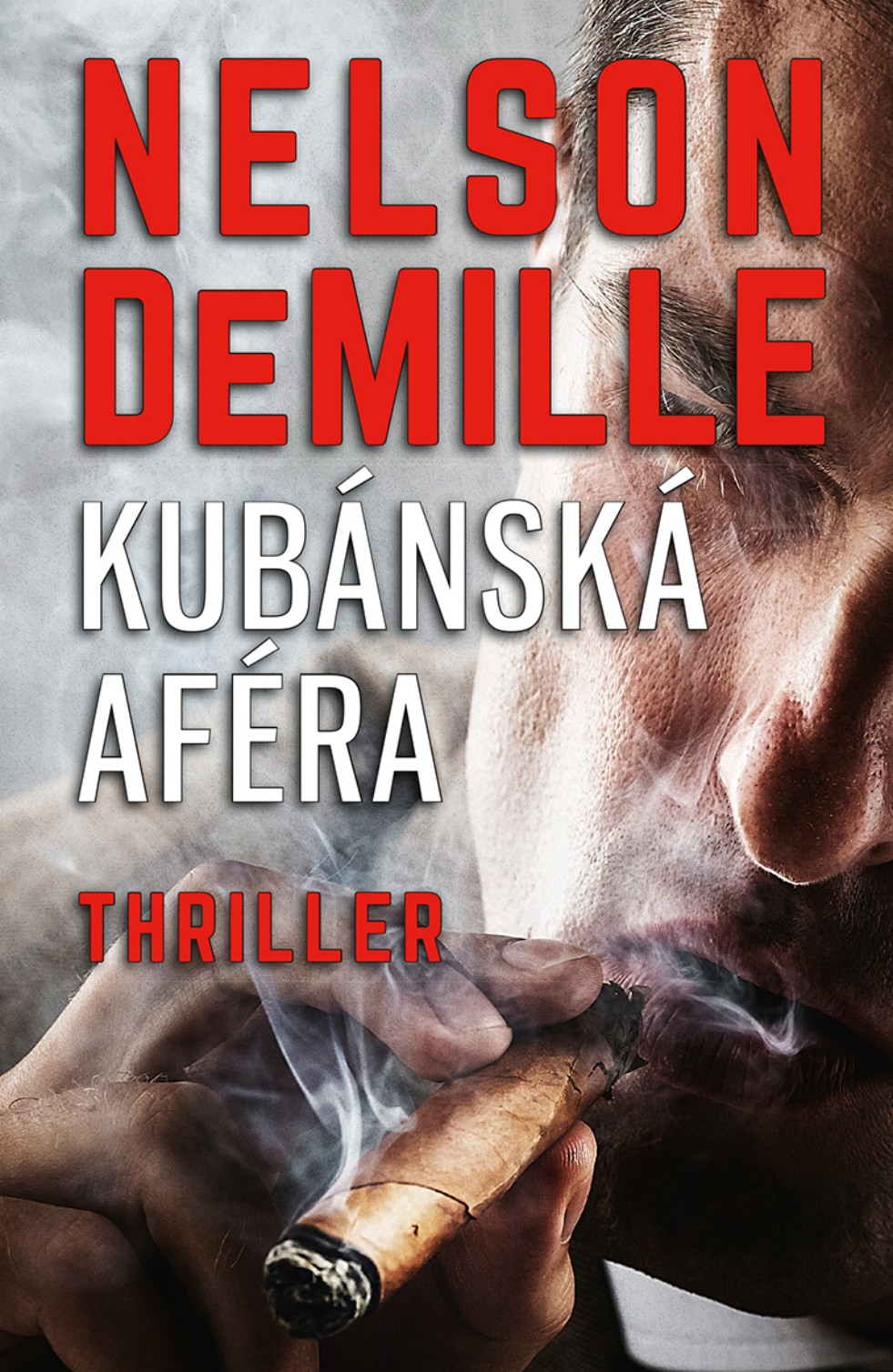

NELSON DEMILLE

KUBÁNSKÁ AFÉRA

THRILLER

KUBÁNSKÁ AFÉRA

ROMÁN

NELSON DEMILLE

Copyright © 2017 by Nelson DeMille

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Jana Marková, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN: 978-80-7642-117-2 (pdf)

KUBÁNSKÁ AFÉRA

ROMÁN

NELSON DEMILLE

PŘELOŽILA JANA MARKOVÁ

KNIHY OMEGA

Věnováno památce Boba Dillinghama –
mého srdečného tchána.
A památce Pat Dillinhamové –
mé volnomyšlenkářské švagrové.

ČÁST I

KAPITOLA 1

Stál jsem v baru U Zeleného papouška a čekal na chlápka jménem Carlos z Miami, který mi před pár dny zavolal, aby mi oznámil, že by pro mě mohl mít práci. Carlos mi sice neřekl své příjmení, ale řekl o sobě, že je kubánský Američan. Sice nevím, proč mi to sdělil, ale já mu pověděl, že jsem skotsko-irsko-britský Američan, jen pro případ, že by ho to zajímalo.

Jmenuju se Daniel Graham MacCormick – říkají mi Mac – je mi pětatřicet, jsem vysoký, snědý a pohledný s hrubými rysy. Ta poklona sice pochází od jednoho gaye od Zeleného papouška, ale beru ji. Žiju tady na ostrově Key West a jsem majitelem třináctimetrové rybářské lodi pokřtěné *The Maine*, pojmenoval jsem ji podle své domoviny, ne podle lodi, která vybouchla v havanském přístavu, jak si mnozí myslí.

Obvykle beru rezervace po telefonu a většina mých zákazníků se ke mně buď vrací, nebo na mě dostanou doporučení, nebo se podívají na mé internetové stránky. Skupinka se u lodi objeví patnáct minut před vyplutím a pak vyrazíme za plachetníky, tuňáky, žraloky a jinými mořskými rybami. Někteří zákazníci se prostě jen chtějí projet na lodi. Jednou za čas si loď pronajmou na rybářské závody nebo romantickou projížďku při západu slunce. Náš zákazník, náš pán. Alespoň dokud jsou jejich přání v souladu se zákonem.

Ale tenhle Carlos se se mnou chtěl nejdřív setkat a dojel za mnou až z Miami, v telefonu zněl poněkud tajemně a získal jsem dojem, že ať už se mnou chce probrat cokoliv, nebude to rybaření.

Barmanka Amber se mě zeptala: „Dáš si ještě?“

„S limetkou.“

Amber mi otevřela další pivo, rozkrojila limetku a hodila ji do sklenice. „Limetka je na mě.“

Amber je pěkná baba, ale za barem jí to jde trošku ztuha. Jako skoro každý tady v Zemi lastur je odjinud a má toho hodně za sebou.

I já jsem odjinud – jak už jsem zmiňoval výše, z Maine, konkrétně z Portlandu, do kterého se z Key West dostanete přímo po dálnici nebo lodí podél pobřeží, ale Portland je odsud stejně daleko, jako je Pluto od Slunce. Jen pro vaši informaci, strávil jsem pět let v americké armádě jako důstojník pěchoty a vyletěl do povětří během války v Afghánistánu. To je ta kratší verze příběhu, jak jsem se tu ocitl. Ta delší verze je poměrně dlouhá a tady v Key West nikoho dlouhé příběhy nezajímají.

Bylo asi pět odpoledne, plus minus hodina. Tady v Zemi lastur čas nikoho moc netrápí, to je taky důvod, proč tady její obyvatelé žijí. Řídíme se podle slunce. Taky jsme se oficiálně odtrhli od Spojených států, takže jsme tu všichni emigranti.

Vlastně mám pas Země lastur v duhových barvách, který mi vydal samozvaný generální tajemník, chlápek jménem Larry s kanceláří na Angela Street. Ten pas mi ze srandy daroval můj důstojník na lodi, Jack Colby, který je stejně jako já veterán. Ve Vietnamu mu hráblo a vydrželo mu to dodnes, ale je pošahaný jako většina starých chlapů, takže si moji zákazníci myslí, že je jen bručoun, a ne šílený. Má oblíbené tričko s nápisem: „Zbraně nezabíjí lidi. Zabíjím je já.“ No, možná je přece jen šílený. Nevěděl jsem, kolik je hodin, ale věděl jsem, co je za měsíc – říjen. Konec hurikánů, takže byznys zase pomalu vzkvétal.

Amber, která na sobě měla tílko, srkala černou kávu a prohlížela si dav. Štamgasti U Zeleného papouška jsou různorodí, výstřední a většinou chodí bosky. Majitel Pat je podivín sám o sobě a turistům vykládá, že padák visící ze stropu je zatížen termitím trusem.

„Jak jdou obchody?“ zeptala se Amber.

„Léto bylo v pohodě. Září stálo za pendrek. Ale teď je to lepší.“

„V září jsme si měli vyjet.“

„Na lodi byla spousta práce.“

„Myslela jsem, že popluješ do Maine.“

„To jsme dva.“

„Pokud tam někdy popluješ, dej mi vědět.“

„Budeš potřebovat svetr.“

Zavolal na ni host a Amber se vzdálila. Nikdy jsem s Amber nespal, ale jednou jsme se koupali nazí v parku Fort Zachary Taylor. Na zadku má vytetovaného motýlka.

Lokál se začal pomalu plnit hosty a já se pozdravil s několika známými. S šílenci, nadšenci, roztomilými podivíny a některými, co vypadají jako Hemingway. Ten tady ostatně kdysi žil, za deset babek se můžete jít podívat do baráku, kde bydlel. Můj bejvák si můžete prohlédnout zadarmo. Ale na lepší seznamování vezměte pár piv.

No každopádně, oficiální motto Key West je „Jedna velká rodina“. Ale to ještě nepotkali tu mou. A nebyli v Afghánistánu, aby potkali zbytek té mé velké rodiny. Nebo ve Vietnamu jako Jack. A i kdyby byli, tak teď můžou díky alkoholu plavat v moři zapomnění. Stejně jako Jack a já. Já tu bydlím už čtyři roky. A pět let je dost na to, abyste zapomněli, proč jste sem přišli. Poté už se domů nevrátíte.

Ale může být i hůř. Tady je ráj. Lepší než ty dvě mise v tom Blbistánu. Lepší, než aby mi mrznul zadek v Maine. A určitě mnohem lepší než Wall Street č. 23, kde jsem po absolvování bowdoinské vysoké rok pracoval. Kdybych zůstal u Hamlin Equities, asi bych umřel nudou.

Namísto toho jsem kapitánem na své lodi *The Maine* a bývalým důstojníkem pěchoty s padesátiprocentní bojovou neschopností a čtvrtmilionovou půjčkou na svou loď. Ta padesátiprocentní neschopnost je z finančních důvodů, jinak nemám žádná tělesná

omezení. Teda když zrovna neuklízím. Bankovní půjčka je však stoprocentní osina v zadku.

Ale když jsem venku na moři, obzvlášť v noci, cítím se volný. Jsem kapitánem vlastního osudu.

Proto jsem souhlasil se schůzkou s Carlosem z Kuby, který nebyl zrovna fanda do rybaření. Aspoň to jsem pochytil z našeho krátkého telefonátu. A nebyl bych prvním námořním kapitánem, který se s těmito lidmi zapletl.

No poslechnu si ho a pokusím se učinit rozumné rozhodnutí. No jo, asi jako tehdy, když jsem odešel z Wall Street, abych narukoval do armády za dobrodružstvím. A jak to dopadlo, Macu?

Být kapitánem vlastního osudu neznamená, že se vždycky rozhodnete správně.

KAPITOLA 2

Létacími dveřmi vešel dobře oblečený muž a já věděl, že je to Carlos. Byl pohledný, lehce ke čtyřicítce, s hustou a pečlivě upravenou hnědou hřívou a světlou pletí. Na sobě měl upnuté lněné béžové kalhoty, polobotky od Gucciho a draze vypadající polotričko v odstínu limetky. Připadal mi jako někdo, kdo strávil celé ráno v klimatizované šatně a snažil se v ní zkombinovat oblečení, aby v Key West zapadl mezi ostatní. Moc se mu to ale nepovedlo. My tady ale nikoho nekritizujeme, jen pár homosexuálních hostů si ho se zájmem prohlíželo.

Já se na setkání oblékl slušně – vzal jsem si čisté džíny, namísto žabek mokasíny a značkové tričko s nápisem „Značkové tričko".

Vím, že si mě Carlos nenašel ve Zlatých stránkách, takže si o mně asi pár věcí zjistil a usoudil, že Daniel Graham MacCormick by pro něj mohl chtít pracovat. No, možná bych chtěl, ale rozhodně se kvůli němu nepřetrhnu.

Carlos mě uviděl stát u baru a přistoupil ke mně. Natáhl ruku. „Carlos."

„Mac." Potřásli jsme si.

„Děkuju, že jste se se mnou sešel." Když mi někdo poděkuje za setkání, většinou mi chce něco prodat. Ale možná byl Carlos jen zdvořilý gentleman. Byl už asi třetí generací a ani neměl kubánský přízvuk, ale stejně podle jejich angličtiny a stavby vět poznáte, že tihle lidé nepřemýšlejí anglicky. A většina z nich se představuje svým španělským jménem, takže se nejmenoval Carl.

„Co pijete?“ zeptal jsem se. Podíval se na moje pivo.

„To samé, co vy.“

Mávl jsem na Amber a objednal dvě piva. Amber si Carlose se zálibou prohlížela, ale ten si jí ani nevšiml. Právě se totiž rozhlížel po Zeleném papouškovi a asi nevěděl, co si myslet. Mohl jsem se s Carlosem potkat na lodi, ale něco mi říkalo, že bych se s ním měl raději setkat na veřejnosti, a on proti tomu nic nenamítal, takže pro začátek dobrý. Navíc by za mě mohl zaplatit útratu na baru.

Amber podala Carlosovi pivo, ozdobila ho limetkou a přidala úsměv, a to moje mi posunula po baru.

Naše láhve o sebe cinkly. „Na zdraví,“ řekl.

Všiml jsem si, že má na ruce rolexky. „Už jste někdy byl v Key West?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„Jak jste sem přijel?“

„Autem.“

Z Miami je to asi čtyři hodiny cesty po U. S. One, jinak známé taky jako zaoceánská dálnice, která spojuje sto mil ostrovů a ostrůvků, most za mostem a dosahuje až ke Key West, k poslednímu ostrovu vzdálenému asi devadesát mil od Kuby. Mnozí říkají, že je to nejkrásnější projížďka v Americe, jiným zase leze na nervy a příště raději přicestují letadlem nebo lodí. Nebo se nevrátí vůbec. Místní to moc netrápí. Já jsem ale závislý na zákaznících z pevniny. Jako je například Carlos, který sem jel čtyři hodiny, aby se se mnou setkal.

„Tak co pro vás můžu udělat?“

„Chtěl bych si pronajmout vaši loď na projížďku na Kubu.“

Neodpověděl jsem.

„Za pár týdnů se tu koná turnaj v rybolovu, na který rybáři vyrazí odsud a pojedou až do Havany.“

„A kubánské námořnictvo o tom ví?“

Usmál se. „Samozřejmě, je to schválená akce – Pescando Por la Paz. Normalizujeme vztahy s Kubánci," připomněl mi. „Říká se tomu oteplování kubánských vztahů."

„Jasně." Vzpomněl jsem si, že jsem už slyšel o turnaji v rybolovu, který měl taky dvojí název – Pescando Por la Paz, Rybaření za mír – ale neúčastnil jsem se ho. V devadesátých letech, než jsem sem přijel, se tady pravidelně konaly rybářské turnaje a námořnické regaty mezi Spojenými státy a Kubou, včetně sedmdesátého výročí Hemingwayova turnaje, ale pak tomu George junior učinil přítrž. Dnes se turnaje konají zase. Oteplování kubánských vztahů. Hospodářská komora na Key West tomu vymyslela nový slogan: „Dvě země, jedna dovolená." Chytlavé. Ale ne zrovna aktuální.

„Tak měl byste zájem?" zeptal se Carlos.

Napil jsem se piva. Možná bylo tohle všechno legální a Carlos po mně nechce, abych zajel lodí do havanského přístavu a vyhodil ji tam do vzduchu nebo zachránil pár disidentů.

Měl jsem na Carlose ještě několik otázek – třeba tu, kdo vlastně je – ale když se zeptám, bude to vypadat, že mám zájem. A to vždycky znamená, že je možné smlouvat o ceně.

„Beru dvanáct set za osmihodinovou plavbu. Taxa v době turnaje bude záviset na tom, kolik toho najedeme."

Carlos přikývl. „Je to desetidenní turnaj, začíná v sobotu dvacátého čtvrtého a končí v pondělí druhého listopadu – na Den mrtvých."

„Den…?"

„Tak ve Státech říkáme Dušičkám."

„Jasně. Výstižné." Rybářské turnaje obvykle trvají čtyři až šest dnů, ale Carlos pokračoval ve vysvětlování: „Závodící lodě doplují nejdřív do Havany, kde zůstanou přes noc jako projev dobré vůle, pak se plaví na turnaj v Cayo Guillermo, což je asi jeden den lodí na východ od Havany. Znáte to tam?"

„Ne."

„Tam Ernest nejradši rybařil na otevřeném moři." Usmál se a dodal: „Hemingway, ne Guevara."

To byl asi nějaký starý kubánský žertík.

„Odehrává se tam i děj jeho slavné knihy *Ostrovy uprostřed proudu*. Četl jste ji?"

„Četl."

„Takže to místo už znáte. Jedno z nejlepších míst k pelagickému rybaření na světě." Byl jsem překvapený, že znal výraz „pelagický". Cena stoupla.

„Na turnaji se budou lovit marlíni – plachetníci a mečouni. Měl byste čas?"

„Možná. Bude to chtít hodně nafty. Řekněme, že to bude stát tři tisíce denně."

Vypadalo to, že počítá, a pokud mu základní počty alespoň trošku šly, došel k tomu, že za deset dnů ho to vyjde na třicet tisíc. Hodily by se mi. Většinou nejsem takhle vstřícný, ale řekl jsem mu: „Na *Maine* se pohodlně vyspí čtyři cestující nebo pět přátel. Můj důstojník a já vám uvolníme svoje kajuty. V ceně je rybářské náčiní, nafta, návnada a tak dál. Předpokládám, že ryby chytnete a zase pustíte, protože je na lodi nemůžu skladovat. Vy akorát dodáte jídlo a pití a já budu chtít vidět vaši licenci a povolení k rybaření na Kubě." Připomněl jsem mu: „Rybaření na Floridě nepodléhá dani z přidané hodnoty, takže třicet tisíc je konečná cena, nebudu požadovat žádné další poplatky, jen dýško pro mého důstojníka, řekněme deset procent. Já dýška neberu." Navíc jsem dodal: „Budu muset ještě zrušit nějaké rezervace."

„Na vašich stránkách jsem v tom období viděl jen jednu rezervaci."

„Fakt? Budu je muset obnovit. Takže, taková je cena."

„Jste tvrdý obchodník, pane MacCormicku."

„Kapitáne."

„Kapitáne," zopakoval a rozhlédl se kolem, „sedněme si ke stolu."

„Proč?"

„Jsou tu jisté detaily, které bych s vámi rád probral."

Přesně toho jsem se obával. „Podívejte… Carlosi, loď pronajímám tak akorát k plavbám. Rybaření, vyhlídkové plavby, někdy i party plavby. Mohl bych podniknout cestu na ten turnaj – třeba i na Kubu – ale jiné věci nedělám. Rozumíte, co říkám?“

Carlos neodpověděl, ale jeho mlčení mluvilo samo za sebe. „Ale každopádně díky, že jste si na mě vzpomněl.“ Poprosil jsem Amber, aby dala Carlosovi náš účet, a popřál jsem mu šťastnou cestu zpět do Miami.

„Dva miliony,“ odpověděl.

„Co prosím?“

„Slyšel jste.“

„Ten účet zaplatíme později,“ řekl jsem Amber. „Tak pojďme ke stolu, amigo.“

KAPITOLA 3

Vzali jsme si piva k zadnímu stolu a sedli si. Nevím, kolik nelegálních kšeftů se tady za posledních sto dvacet let uzavřelo, ale kdyby uměl Zelený papoušek mluvit, řekl by: „Ukaž mi prachy!“

„Dva miliony,“ začal jsem.

„Přesně tak.“

„Za rybářský turnaj.“

„Ne. Ten je za třicet tisíc. Šek dostanete předem. Ty dva miliony budou v hotovosti, jakmile dokončíte práci na Kubě.“

„Vypadá to na náročnou práci. S kým budu spolupracovat?“ zeptal jsem se. Carlos vytáhl z náprsní kapsy vizitku a poslal ji přes stůl ke mně. Podíval jsem se na ni. *Carlos Macia, advokát*. Byla na ní známá adresa v South Beach, ale jméno právnické firmy na ní chybělo.

„V Miami už mě dobře znají,“ řekl.

„Kvůli čemu?“ zeptal jsem se.

„Kvůli tomu, že mám co do činění s kubánskou opozicí.“ Nechal jsem vizitku na stole a prohlížel si ji. Asi to bude znít divně, ale byl jsem rád, že jednám s advokátem. Někteří z chlápků z kubánské opozice byli kovbojové, někdy stříleli od boku a často byli nebezpeční pro sebe i ostatní.

Podíval jsem se na něj. „Kdo mě doporučil?“

„Amigos.“

„Tak mi řekněte, co po mně chcete.“

Rozhlédl se kolem sebe. „I stěny mají uši.“

„No, spíš termity. A nikoho tady nezajímá, o čem se bavíme. Podívejte, pane Macio, nabídl jste mi za nějakou práci dva miliony dolarů a asi vás nepřekvapí, že by se mi hodily, ale –“

„Mohl byste bance splatit úvěr, který jste si vzal na *The Maine*.“

„Ale nebudu se za ty peníze pouštět do ničeho nelegálního.“

„O to bych vás ani nežádal. Jsem advokát.“

„A vaši amigos? Ti jsou taky advokáti?“

„Ne. Ale ujišťuji vás, že jediné zákony, které porušíte, jsou ty kubánské. To vám vadí?“

„Jen pokud mě chytnou.“

„A o tom to je. Pokud vás nechytnou, zbohatnete o dva miliony dolarů, aniž byste porušil jediný americký zákon,“ usmál se Carlos. „Pokud samozřejmě z těch dvou milionů nezapomenete odvést daň.“

„Jak je to nebezpečné?“ musel jsem se Carlose zeptat, když už jsme byli u těch daní, smrti a možnosti být chycen.

„To posuďte sám, až vám o tom řeknu víc.“

„Jak nebezpečné to je, Carlosi?“

„Kuba je nebezpečná.“

„Čekáte, že budu riskovat život kvůli mizerným dvěma milionům, které budu muset ještě k tomu zdanit?“

Vrhl pohled na moje ruce. Jizvy po střepinách a popáleninách se moc neopálily. „V Afghánistánu jste riskoval život za mnohem méně.“

„To byla práce pro vládu. S placeným zdravotním pojištěním.“

„Byl jste vyznamenán Stříbrnou hvězdou a dvěma Purpurovými srdci. Takže nebezpečí vám není cizí.“

Neodpověděl jsem.

„Proto jsme si říkali, že oslovíme vás.“

Ani teď jsem neodpověděl.

„A navíc máte dobrou loď,“ usmál se, „a líbí se mi její jméno. *The Maine*. Velmi symbolické. Část naší společné historie.“

„Pojmenoval jsem ji po své domovině. Ne podle válečné lodi.“

„Ano, pocházíte z Portlandu. Nemáte tady žádné závazky a nikomu se nezodpovídáte. A taky víme, že jakožto bývalému armádnímu důstojníkovi vám můžeme důvěřovat."

„Někdy hodně piju."

„Dokud hodně nemluvíte, tak je to v pořádku. A taky nemáte žádnou vazbu na kubánskou opozici. A taky předpokládám, že o komunistickém režimu nemáte zrovna valné mínění. Nemám pravdu?"

„Mezi námi, Carlosi, nezajímá mě ani jedno, ani druhé."

„To říkáte teď. Ale pokud bych si měl vsadit – a já to rád udělám – řekl bych, že byste byl rád, kdyby ti komunističtí bastardi táhli do hajzlu." Carlos se znovu usmál. „Mohl byste pořádat charterové plavby do Havany."

„To můžu, až se zlepší vzájemné vztahy."

„Na to si ještě počkáte. Teď máte na stole nabídku na dva miliony dolarů."

Podíval jsem se na stůl. Neleželo na něm nic kromě vizitky a popelníku. V tomhle pajzlu si ještě můžete zapálit.

„Těch třicet tisíc za turnaj zní dobře," odpověděl jsem.

„Na rovinu, kapitáne, ten turnaj mě nezajímá. To je jen krytí, ale to vám už asi došlo. Ve skutečnosti na Kubu na *The Maine* nepoplujete. Popluje tam váš první důstojník, Jack Colby. My dodáme dalšího člena posádky spolu s třemi nadšenými rybáři. Vy poletíte do Havany povoleným chartrem s jedním z mých klientů, a až splníte úkol, dostanete se na svou loď a poplujete zpátky do Států."

„S čím na palubě?"

Naklonil se přes stůl. „S asi šedesáti miliony amerických dolarů. Z toho dva budou vaše."

„Pět."

Carlos na mě pohlédl. „To si budete muset domluvit s mými klienty."

„Okay. A co z toho bude mít můj první důstojník?"

„To už je na vás," odpověděl, „pan Colby svůj život nenasazuje, a tak nepotřebuje vědět mnoho detailů."

„A kdo bude ještě riskovat život?"

„Pár dalších."

„Vy?"

„Ne, já jsem na Kubě persona non grata."

„Jasně." Dobrá, v nemocnici jsem si přísahal, že na sebe budu opatrnější. Ale…

Carlos pohlédl na své rolexky. „Myslím, že jsem vám dal už dost informací na to, abyste se rozhodl, zda se budete chtít dozvědět víc od mých klientů, kteří by vám teď byli k dispozici."

O tom jsem taky přemýšlel. Brífink o misi. Do pár takových jsem se v minulosti přihlásil jako dobrovolník, protože byly pro mou vlast. Tahle byla pro peníze. Hodně peněz. A možná není tak nebezpečná, jak si Carlos myslí. Pro Carlose, právníka z Miami, je nebezpečná i jízda za tmy zpátky do města. Ale já mám práh nebezpečí už tak vysoko, že i dneska, čtyři roky po své poslední misi v Afghánistánu, cítím, že pravděpodobně není vůbec nic, co bych nezvládl. Ale možná to bude důvod, proč jsem tehdy skončil v nemocnici.

„Moje klientka, která s vámi poletí do Havany, se s vámi může spojit už dnes večer. Bude s vámi jednat na rovinu."

Klientka?

„A abych byl upřímný, tuhle práci jsme nenabídli jen vám."

„Tak vezměte toho nejlevnějšího." Vstal jsem od stolu. „A prosím, postarejte se o účet."

Carlos vstal. „Můžu zařídit, aby mí dva klienti byli za patnáct minut u vás na lodi. Měl byste si je poslechnout."

„Už jsem slyšel dost."

Zatvářil se velmi zklamaně. „Tak dobře. Dám jim vědět. Nebo… mám nápad. Řekněte jim to sám. Mohli bychom si zamluvit vaši loď na projížďku při západu slunce? Kolik si za to účtujete?"

Carlos byl slizký jako had. Nebo si to aspoň myslel. Měl jsem mu říct „Adios“, ale namísto toho jsem řekl: „Udělejte mi nabídku.“

„Dva tisíce.“

„Pro kolik lidí?“

„Tři, včetně mě.“

„Potkáme se za půl hodiny u mé lodi. Co pijete?“

„Cuba Libre,“ usmál se.

„Tak se uvidíme. Dejte barmance pěkné dýško.“

Prošel jsem rušným lokálem, mávl na Amber a vyšel ven k Whitehead. Poblíž byl rozcestník označující počátek dálnice U. S. Highway One, doslova a do písmene konec cesty, která začíná v dalekém státě Maine. V souvislosti s tím mě napadala spousta hlubokých myšlenek. Teda, na hloubce jim dodávalo hlavně těch pár piv, co jsem měl v sobě. Napadlo mě ještě něco jiného: Sto mil dlouhá cesta do Havany může kolikrát začít jen jedním chybným krokem.

KAPITOLA 4

Key West má na šířku asi míli a na délku asi čtyři, takže pokud se chcete udržet ve formě, můžete jezdit na kole nebo chodit pěšky. Obzvlášť když se večer chystáte pít. Od svého pronajatého bungalovu na Pine street jsem se vydal pěšky po pobřeží k Zelenému papouškovi. Palmami profukoval příjemný vítr a celý den bylo jasno, takže to vypadalo, že ten západ slunce by za dva tisíce dolarů mohl stát.

Napsal jsem zprávu Jackovi, který měl za úkol uklidit loď – pro případ, že by ji ten Kubánec chtěl vidět: MÁM TU 3 ZÁKAZNÍKY NA PROJÍŽĎKU PŘI ZÁPADU SLUNCE. SEŽEŇ CUBA LIBRE, HNED.

No, když nic jiného, vydělal jsem si za dnešní večer dva tisíce babek. Co bych vlastně dělal s několika miliony? Zabočil jsem na Duval, hlavní třídu Key West plnou barů, travesti show, obchodů s tričky, malých hotýlků a pouličního života, vedle kterého vypadá festival Mardi Gras jako večírek pro smetánku. Nejraději mám Fantasy Fest, který se na Duvalu koná týden před Halloweenem a dost slečen během něho na sobě nemá nic kromě bodypaintingu, o což bych letos přišel, kdybych jel na Kubu.

Dostal jsem zprávu od Jacka, který má vyklápěcí telefon a právě se s ním naučil esemeskovat: TOHO KUBÁNCE, KTERÝHO JSI POTKAL V PAPOUŠKOVI?

ANO, odpověděl jsem. A přestaň se vyptávat kapitána.

Chtěl jsem se k lodi dostat dřív než mí zákazníci, tak jsem si stopnul taxíka, aby mě hodil do přístavu k výletním lodím.

Key West má asi dvacet pět tisíc obyvatel, když nepočítám turisty, ale je to spíš menší město a stálí obyvatelé se navzájem znají a já znal i řidiče, Davea Katze, který kdysi pracoval jako taxikář v New Yorku.

„Plachtíš dneska?“ zeptal se.

„Jo, mám vyhlídkovou plavbu při západu slunce.“

„Dobrý. Jak jdou kšefty?“

„Dá se to.“

„V to doufám,“ odpověděl, „až jednou otevřou hranice s Kubou, budem všichni v řiti.“

„Jak to?“

„Turisti budou lítat do Havany. A výletní lodě se tu už ani nezastaví.“

„Dva národy, jedna dovolená,“ připomněl jsem mu.

„To je hovadina. Budem v prdeli.“

„Jo, a v Havaně nemají Fantasy Fest,“ dodal jsem ještě.

Dave se zasmál a pak řekl: „Havana bude za pět let vypadat stejně jako před Castrem. Samý sex show, herny, bary, mladý prostitutky, levnej rum a cigára. Jak se tomuhle chceš rovnat?“

„To nevím, Dave, nad tím jsem nepřemýšlel.“

„Měl bys. Kubánci ví, jak vydělat prachy. Podívej se na Miami. Patří jim. Jakmile komanči odtáhnou, bude Havana prostě jako Miami. Jen k tomu připočítej hazard. A bude lacinější. Máme to spočítaný.“

Naštěstí jízda k přístavu netrvala příliš dlouho, dal jsem Daveovi dvacku a přidal radu: „Kup si Buick z padesátého šestého a odstěhuj se do Havany.“

„To není vtipný, Macu. Uvidíš. Lidi si pojedou zarybařit na Kubu za polovic toho, co jim účtuješ ty. Nakonec se na to vykašleš a půjdeš pracovat pro Kubánce.“

S Kubánci už skoro pracuju. „Adios, amigo.“

„Polib mi.“

Na ceduli v přístavu bylo napsáno: HISTORICKÝ PŘÍSTAV PRO CHARTEROVÉ LODĚ. ZKUŠENÍ KAPITÁNI. To jsem já.

Prošel jsem po molu a pár kapitánů s posádkou mě pozdravilo, zatímco si uklízeli loď. Dneska už nikam nepoplují. Ale byznys by se měl vzpamatovat. Vždycky se vzpamatuje. Měl jsem půjčku na svou loď *The Maine.* A opravu motoru. Možná bych byl šťastnější, kdybych se na to vykašlal a šel do Havany. Nebo možná bylo na čase vrátit se domů.

Měl jsem v plánu vyplout v září na *The Maine* do Portlandu a zjistit, jak to tam vypadá, ale neudělal jsem to. Takže teď přemýšlím, že zavolám svému tátovi, abychom to probrali. Ale stejně jako spousta východních jižanů toho moc nenamluví. Kdybych na moři umřel a on měl zveřejnit můj nekrolog do Portlandského deníku za dvacet dolarů za slovo, zestručnil by ho asi jen na: DANIEL MACCORMICK UMŘEL. Kdyby ale musel napsat zprávu o minimálně šesti slovech, ukázal by se z té praktické stránky a přidal by k tomu: AUTO NA PRODEJ.

No, možná jsem na staříka až příliš tvrdý. Když jsem nastoupil do armády, dmul se pýchou a před druhou afghánskou misí mi řekl „Vrať se". Vrátil jsem se a on byl rád, ale víc ho trápila má zranění na těle než posttraumatická stresová porucha, na kterou zrovna moc nevěřil. Říkával, že když se vrátil z Vietnamu, byl stejný, jako když tam odjížděl, a podle matky to prý byla bohužel pravda.

Když už se tu bavíme o válce, MacCormickové bojovali za svou vlast od chvíle, kdy kolem roku 1700 přicestovali do Nového světa a zabíjeli Indiány, Francouze, Brity, vojáky Konfederace, Němce, Japonce a komunisty bez ohledu na rasu, náboženství nebo etnický původ. Můj starší bratr Web bojoval v druhé irácké válce, takže máme na seznamu pár mrtvých Arabů a já později oddělal i několik Afghánců. Aby to bylo opravdu pestré. Ale kdybyste se potkali s mou rodinou nebo byste znali naše předky, určitě by vám připadali jako milí a mírumilovní lidé. A to taky jsme. Ale vždy jsme splnili svou povinnost k Bohu a k vlasti, což s sebou bohužel nese i skutečnost, že musí občas někdo umřít.

Poté, co jsem zabil prvního stoupence Tálibánu, mi chlapi v rotě dali tričko s nápisem: „Cesta do ráje začíná mnou“. Jack si tričko oblíbil, a tak jsem mu ho dal. Má jich už slušnou sbírku.

Můj otec, Webster starší, je přes víkend námořníkem a během týdne se živí finančním poradenstvím. Finance svých klientů bere velmi zodpovědně, a když jde o ty jeho, nepustí ani chlup. Rád bych doplul domů s pár miliony na účtu a přiměl ho, aby mi půl milionu zainvestoval.

Moje matka June, dřív Bedellová, je učitelkou třetí třídy na soukromé základní škole, i když děti moc v oblibě nemá. Možná ani ty svoje ne. Většina MacCormicků a Bedellů má vysokoškolské vzdělání a otec vždycky říká, že mladým se dostalo vyššího vzdělání, než na které stačili. Asi má pravdu.

Co se politiky týká, tak stejně jako většina obyvatel Nové Anglie se i moje rodina nachází někde mezi konzervativním a pokrokovým smýšlením. Pomáháme slabším, ale nechceme, aby nás to něco stálo. Já se politicky neangažuju, a když se rozdávala pravá yankeeská skromnost, tak jsem zrovna chyběl. Kdybych měl například dva miliony dolarů, koupil bych drinky všem hostům U Zeleného papouška a vzal Amber na dalekou plavbu. Můj finanční poradce je Jack Colby a ten vždycky říká: „Já investoval většinu svých peněz do chlastu a děvek a zbytek jsem promrhal.“

No, myslím, že nemusím dodávat, že i když jsou Portland a Key West spojeny oceánem a dlouhou cestou, jsou to dva odlišné světy. A taky asi nemusím dodávat, že na rozdíl od svého otce už dávno nejsem tím, kým jsem byl, než jsem odešel z domu. Ale jsme všichni jedna velká a za mír rybařící rodina.

Mezitím si půjdu poslechnout, co mi chtějí říct Carlos a jeho klienti ohledně rybaření za prachy. Za to nic nedám. Naopak, ještě dostanu zaplaceno.

KAPITOLA 5

Přišel jsem na konec mola, kde byla přivázaná *The Maine*. Banka a já vlastníme krásnou třináctimetrovou loď Wesmac Sport Fishermann, kterou postavili loďaři ve Walpolu v Maine. Původní majitel vybavil loď věží, hydraulickým navijákem, dvěma křesly a dalšími drahými hračičkami, všechno na zakázku. *The Maine* pohání dieselový motor s výkonem 800 koní, a i s tou věží a ostatní výbavou dosahuje rychlosti až dvacet pět uzlů, což jí umožní rychle doplout na místo určení.

Pokud bychom se spolu měli vydat na Kubu, dostala by se do Havany za necelých pět hodin se spotřebou třicet galonů benzinu za hodinu, což je asi čtvrtina její šesti set galonové kapacity nádrže. Než by doplula na Cayo Guillermo, dostala by se na spotřebu tří set galonů a čert ví, kolik paliva by potřebovala na ten šestidenní turnaj, takže by se musela dotankovat ještě před návratem na Key West. Ale zase jen takové množství, abychom se rychle dostali domů. A kolik tak asi váží šedesát milionů dolarů?

Ale proč to vlastně počítám? No protože si myslím, že bych neměl odmítat dva miliony dolarů, dokud neuslyším všechny detaily.

Naskočil jsem na loď a všiml si, že Jack s rumem a kolou zatím chybí. Šel jsem dolů do kuchyňky a vytáhl si minerálku. Kuchyňka a kabina vypadaly ťip ťop a já si říkal, že by se to Kubánce mohlo líbit. Když už nic jiného, je Jack slušný a čistotný, což má ještě z dob, kdy byl v armádě.

The Maine má široké, čtyřmetrové břevno, takže je pod ním místo na dvě ne úplně velké kajuty, kde se vyspí i čtyři lidi, jak jsem už předtím řekl Carlosovi. I když po desetidenní plavbě s provizoriem na palubě by tam mohlo být už poněkud těsno. A kam schovám těch šedesát milionů dolarů? To asi bude záviset na jejich nominální hodnotě a kolik místa zaberou. Nějak už to vymyslíme. Nebo ještě líp, řeknu Carlosovi, aby si našel někoho jiného s větší lodí.

Šel jsem dolů do kabiny a zkontroloval veškerou elektroniku, kterou jsem loni za hodně peněz vylepšil. Abyste se tady mohli srovnávat s konkurencí, potřebujete nejnovější lodní navigaci, rádia, radar, sonary na hledání ryb a další. Navíc jsem pořídil i televizi s plochou obrazovkou, DVD přehrávač, stereo a čtyři nové repráky. Takové vybavení nemám ani ve vlastním baráku.

Tu loď – původně pokřtěnou *Idyll Hour* – jsem koupil od jednoho boháče jménem Ragnar Knutsen z Long Islandu, který po jejím pořízení záhy zjistil, že taková loď s sebou nenese jenom potěšení. Před čtyřmi lety se s kamarády vydal do Key West na rybářský turnaj a ve Schooner Wharf dal na svou loď ceduli s nápisem NA PRODEJ.

Kdosi u Zeleného papouška věděl, že sháním loď, a řekl, ať se na ni jdu podívat. To jsem taky udělal a dohodl se s Ragnarem, že ji koupím za tři sta tisíc, i když ho ta nová loď stála jednou tolik – což už mělo být první varování, že kupuju černou díru na peníze. Ale to mi už bylo jasné z doby, kdy jsem vyrůstal v Maine.

A stejně jako Ragnar vím, že dva nejšťastnější dny v životě muže jsou den, kdy si koupí svou první loď, a pak den, kdy ji prodá. Ale Ragnar své štěstí úspěšně skryl a řekl mi, že mi svou *Idylku* v podstatě věnuje za mou službu vlasti.

Můj otec byl pochopitelně toho názoru, že to byla špatná koupě, špatně jsem zvolil kariéru a udělal zbrklé rozhodnutí. Věděl jsem, že má pravdu, a tak jsem si s koupí pospíšil.

Bance se ten obchod líbil víc než otci a s úsporami padesát tisíc dolarů – odstupné z armády a našetřené peníze – jsem podepsal

půjčku na čtvrt milionu dolarů a loď pokřtil *The Maine*. S trochou štěstí bych za ni dostal stovku, splatil půjčku a šel pracovat na Wall Street. Nebo bych mohl žít z armádních výsluh. Nebo, no to je nápad, bych se mohl pustit do finančního poradenství. Nebo, a to by bylo ještě lepší, bych se mohl vrátit do školy a vystudovat něco pořádného. Nikdy není dost pozdě na to ztrácet čas ve škole. Jak už jsem řekl předtím, studoval jsem na Bowdoinu, nejstarší vysoké škole v Maine a jedné z nejstarších v zemi. Když jsem tam studoval, byla vyhlášena čtvrtou nejlepší liberální školou umění v zemi, ale hlavně druhou nejlepší na pařby. Porazil nás už jen Dartmouth, i když nevím, jak to dokázal. Já svůj díl splnil.

Takže, jak jsem řekl, možností je víc a armáda – jako omluvu za toho tálibánce, který mi málem vyhodil koule do povětří – by tím aspoň splatila svůj dluh.

Nebo bych si mohl poslechnout Carlose a ty jeho amigos. Jak jsem říkával svým chlapům v rotě – někde umřít musíte. A Kuba byla stejně dobrým místem pro smrt jako Afghánistán. A možná to bylo lepší než ztrácet čas v Margaritové Lhotce nebo na Wall Street nebo v Portlandu. Možností je spousta. Žádná z nich ale není ideální. Možná kromě té s Kubou. Možná to byl můj šťastný den. A možná taky ne.

KAPITOLA 6

Jack zaparkoval přívěs podél *The Maine* a zahulákal na mě: „Už přijeli ti fazoložrouti?“ No, kdyby tu byli, urazili by se a zase odjeli. Jack Colby není ani politicky korektní, ani tolerantní vůči ostatním rasám, nezajímá ho ani genderová vyváženost, ani nic jiného, co se teď zrovna nosí. Na druhou stranu mu zase nevadí gayové a transsexuálové v Key West. Razí teorii, že „přece každej si musí někdy vrznout“.

Jack a já jsme vyložili přívěs a já si všiml, že sehnal dvě flašky pašovaného kubánského rumu – litr Ron Caney a litr Ron Santiago. Koupil taky kolu, limetky, led a nějaké hnusné sušenky. *The Maine* sice není loď na pořádání večírků, ale za poslední roky se tady už pár mejdanů konalo, včetně opileckých orgií. Kapitán a jeho první důstojník sice nesmí požívat alkohol, ale špásování rozhodně zakázané není. I tenhle job má svá pozitiva.

Všechno jsme vyskládali do kajuty, Jack vyšel nahoru, sedl si do křesla a zapálil si cigaretu.

„Kdo jsou ti lidi?“ zeptal se. Otevřel jsem si plechovku koly a posadil se do protějšího křesla. „Ten chlápek, kterýho jsem potkal u Papouška, je právník z Miami. Jmenuje se Carlos. Přijdou s ním další dva lidi. Taky nějaká žena.“

„Proč se s tebou chtěl setkat u Papouška, aby probral plavbu při západu slunce?“

„Chtěl vidět slavnýho Papouška na vlastní oči.“

„Jo?“ zeptal se a dlouze potáhl z cigarety. Po třech letech, co pro mě pracuje, ví, že klade víc otázek, než kolik jsem ochotný zodpovědět. Ale než by ti Kubánci dojeli, stejně bych mu o tom rybářském turnaji pověděl. I o tom druhém byznysu.

Jacku Colbymu bylo asi sedmdesát, byl vysoký, samá ruka, samá noha a v zatraceně dobré kondici. Měl prořídlé, dlouhé hnědé vlasy sčesané dozadu a třídenní strniště a jeho kůže vypadala, jako by ji někdo nechal dlouho v toustovači. Jack nosíval džíny a tenisky. Takové kraťasy a žabky jsem na něm ještě neviděl. Dneska na sobě měl svoje oblíbené tričko s nápisem „Zabíjím lidi“.

„To tričko s nápisem o Maine, co jsem ti dal, by se hodilo víc,“ navrhl jsem mu.

„Ano, pane.“

Nemyslel doopravdy ani to „ano“. A ani to „pane“. Myslel si něco o prdeli. Někdy mě oslovuje „kapitáne“ a já nikdy nevím, jestli používá mou bývalou hodnost nebo můj současný titul námořního kapitána. Ať už je to jakkoliv, myslí tím „kreténe“.

Jack patřil k armádě a bez ohledu na to, jak krátký čas v ní sloužíte, tak ta jejich vojenská hra na hodnosti s vámi zůstane po celý zbytek života, a jak mi Jack občas rád připomíná: „Důstojníkem a gentlemanem se staneš z úřední moci, ale debilem z vlastní vůle.“

Armáda si taky nepřeje, aby se vojáci s vyšší hodností bratříčkovali s těmi pod nimi, a i to se s člověkem táhne, mě a Jacka ale pojí pevné pouto boje – stejné bláto, stejná krev – a i když toho moc nenapovídáme, jsme přátelé.

„O kolik sis řekl?“ zeptal se Jack.

„O dva tisíce.“

„To je slušný.“

„Rozdělím se s tebou.“

„Díky. Doufám, že ta Kubánka je aspoň pěkná.“

„Je kubánská Američanka. A proč tě to zajímá? Seš tak starej, že to jediný, co se ti postaví, jsou vlasy na hlavě.“

Jack se zasmál. „Jo? Já si zas myslím, žes trávil až příliš moc času zalezlej v díře s těma teplýma vojákama." Myslím, že spolu trávíme až moc času, a taky zjišťuju, že když jsem s ním, mluvím víc sprostě než obvykle a napodobuju tu jeho chytráckou mimiku. Doufám, že se ze mě nestává on. Už tak mám svých problémů dost.

Když Jack Colby poprvé vstoupil na mou *Maine*, aby se mě zeptal na práci, měl na sobě tričko s nápisem „Zraněný veterán – oprava nutná" a řekl, že slyšel, že jsem taky sloužil u armády. Ukázal mi svoje propouštěcí papíry, které měl kvůli jejich důležitosti pěkně uložené v krabici, shora dolů popsané různými armádními zkratkami, které podrobně popisovaly jeho službu vlasti.

Složka 13a mi napověděla, že byl čestně propuštěn v roce 1969, a další složka mi ukázala, že sloužil rok v cizině. Mezi jeho medailemi a vyznamenáními byla i medaile za službu ve Vietnamu, Combat Infantry batch, což je vyznamenání pěchoty za přímý boj s nepřítelem, Bronzová hvězda a Purpurové srdce. Pamatuju si, že trvalé bydliště měl v Patersonu, v New Jersey, a že jeho poslední služební oddíl sídlil ve Fort Benningu v Georgii. Jackovo služební číslo mělo předponu RA, což ukazovalo na jeho nasazení mimo zvláštní jednotky a taky to, že se přihlásil jako dobrovolník na tříletou stáž. Jeho vojenské zařazení byla jednotka 11 B, to znamená pěchota, o jeho civilním zaměstnání nebylo napsáno nic. Takže to samé, co u mě. Jeho nejvyšší dosažená hodnost byla vojín první třídy, což po tříleté stáži a nasazení ve Vietnamu není zrovna kdovíco, takže mě napadlo, že ho buď vyhodili, nebo měl problémy s nadřízenými. Možná obojí. Ale získal Bronzovou hvězdu za statečnost a Purpurové srdce, a tak jsem ho najal.

Jsem přesvědčený, že když hledal idioty, kteří by pro něj šli na Kubu, Carlos věděl, že Jack je bývalý voják. A taky jsem si říkal, jestli by Jack byl i přes svůj věk pro trochu toho dobrodružství. Carlos sice říkal, že Jackův život není ohrožen, což možná platí pro rybářský turnaj, ale určitě ne, pokud jde o ten job na Kubě a převoz šedesáti

milionů dolarů s Kubánci a jejich zbraněmi za prdelí. Pokud k tomu vůbec dojde.

No uvidíme, co Carlos a jeho banda řekne. A když nic jiného, uměl jsem si spočítat šance na přežití, a jak jsme říkávali, každá šance, která je vyšší než 50/50, je příliš dobrá na to, aby s ní bylo všechno v pořádku. A největší nápovědou, jak nebezpečný tenhle job je, byly peníze. Nenabízeli mi dva miliony dolarů za to, že přijdu do kubánské banky s šekem na šedesát milionů.

„Na co myslíš, kapitáne?"

„Jen přemýšlím nad oteplováním kubánských vztahů."

„Všichni jsou to zasraní komanči." Odcitoval jeden z nápisů na svým tričku „Zabij komunistu pro Ježíše."

„Tys byl na Kubě?"

„Jen to ne. Stojí to tam za hovno."

„Může to být zajímavý místo."

„Jo, to samý říkali o Vietnamu." Na něco si vzpomněl a řekl: „Hele, na Duvalu měli skvělý tričko." Usmál se. „Guantanamo – Přijďte za sluncem, zůstaňte na waterboarding." Zasmál se.

O Jackově životě jsem se stále víc a víc dozvídal z jeho triček. Když máte auto, nalepíte si nálepky na jeho nárazník. Ale Jack na to šel jinak: jeho kniha života se skládala z vtipných triček.

O Jackově životě po tom, co odešel z armády, a před tím, než nastoupil ke mně, moc nevím. Ale řekl mi, že po propuštění ze zdravotních důvodů zůstal v Columbusu, v Georgii, a to kvůli nějaké místní holce, jejíž manžel zemřel ve Vietnamu. Vzali se, ale myslím, že jejich manželství skončilo, protože je tady sám, nikdy se ale o žádném rozvodu nezmínil. Je ale možný, že už umřela.

Co se týče mého milostného života, jednou jsem se zasnoubil s Maggie Flemmingovou z Portlandu, se kterou jsem se dal dohromady během jedné z mých propustek. Vyrůstali jsme spolu, moje matka schvalovala její rodinu, což bylo důležitější než to, že mi schválila Maggie.

No, abych to zkrátil, moje dvě zahraniční mise a pobyt na různých základnách po státech nás stále víc rozdělovaly a pak moje pobyty v nemocnici a následné rehabilitace náš vztah už akorát víc poškodily. Nebyl jsem na tom úplně nejlíp, a když jsem byl na dně, táhl jsem ke dnu i ji. A tak jsem odjel na Key West, kde to bylo všem jedno. Mámu to zrušené zasnoubení mrzelo, ale můj otec to nijak nekomentoval. A co se Key West týče, oba si mysleli, že se brzy vrátím.

O Portlandu bych řekl, že je to hezké, malebné město s asi šedesáti pěti tisíci obyvateli, má velmi zajímavou historii, v posledních letech sem jezdí hodně turistů a otevřelo se zde velké množství dobrých barů a restaurací. Svým způsobem připomíná Key West, hlavně proto, že je to přístavní město, i když v Portlandu nikdo neplave nahatý, a už vůbec ne v zimě. Náš velký viktoriánský rodinný dům je strašidelný, ne kvůli strašidlům, ale kvůli jeho minulosti. Nicméně Portland bylo dobré místo nejen k dospívání, ale i k zestárnutí. To jen ty roky mezi tím jsou něco, co někteří neustojí.

Ale možná kdyby se mi tenhle obchod povedlo dotáhnout do konce, dal bych tomu ještě jednu šanci. Maggie se mezitím vdala, mí rodiče jsou pořád stejně šílení, můj bratr se odstěhoval do Bostonu, ale sám sebe bych si v jednom z těch kapitánských sídel s výhledem na moře představit určitě uměl… I ty zimní bouře mi chyběly.

Dopil jsem kolu, vstal a koukl na molo, žádné zákazníky jsem ale neviděl. Je možné, že si to mezitím probrali a rozhodli se, že kapitán MacCormick není ta pravá volba. Byla by to docela úleva. Nebo možná škoda. Obzvlášť kdyby se tento týden s podobnou nabídkou neobjevil nikdo jiný.

„Kde jsou ti fazoložrouti?“

„Jacku, pro informaci, myslím, že tak se říká Mexikánům.“

„Všichni jsou stejní, maňana, maňana.“

„Nikdo tady nechodí včas, a to ani ty ne, gringo.“

Zasmál se.

Jackův pohled na svět a předsudky jsou, myslím, generační záležitostí a v mnoha ohledech mi připomíná mého otce, který svým způsobem vyrůstal v úplně jiné zemi. Jack Colby a Webster MacCormick jsou pro mě nepochopitelní, protože jejich domotaný pohled na svět byl po té posrané válce, která byla úplně jiná než ta, ve které jsem bojoval já, ještě domotanější. A taky jsem měl pocit, že se oba rádi vracejí zpátky k tomu, co bylo dřív. Naopak moje generace žádnou nostalgii ke starým dobrým časům nepociťovala, ty už byly posraný tehdy, když jsme přišli na svět. V každém případě mi otec jednou ve vzácné chvilce filozofování řekl: „Na minulost vzpomínáme vždycky kvůli současnosti."

Budoucnost taky nevypadala moc růžově, což se mohlo změnit, pokud by mi na účtu přistálo pár milionů. Na konci mola jsem uviděl naše zákazníky. Carlose, staršího pána a mladou ženu. „Naše grupa přišla."

Jack se otočil na židli. „Ty jo! Je fakt pěkná."

„Podívej se na *mě* – a poslouchej."

Otočil se na mě. „Co se děje?"

„Carlos, ten právník, mi nabídl třicet táců za pronájem *The Maine* na Pescando Por la Paz."

„Jo? Takže jedem na Kubu?"

„Ještě jsem mu to nepotvrdil."

„Proč ne?"

„Chtěl jsem s tebou nejdřív mluvit."

„Jo? No tak já s tím souhlasím."

„Ty budeš kapitánem na *The Maine*."

„Já?"

„Jo, ty. Popluješ do Havany, kde lodě staví na projev dobré vůle, pak na místo jménem Cayo Guillermo na turnaj a pak domů. S třemi rybáři na palubě a –"

„S těmahle třema?"

„Ne. Prostě zmlkni a poslouchej mě. Dají ti vlastního prvního důstojníka. Je to desetidenní plavba. Dám ti půlku."

„Jo? To beru. Ale jak to, že nepopluješ s náma?“

„Poletím do Havany. Pak se potkáme, nejspíš v Cayo Guillermo.“

„Proč?“

„Protože mám na Kubě nějakou práci.“

„Jakou práci?“

„To nechtěj vědět. Ale do Key West pak poplujem spolu.“

Jack na mě chvíli zíral. „To ses už, do prdele, úplně zbláznil?“

Neodpověděl jsem, i když jsem znal odpověď.

Postavil se a přistoupil ke mně. „Poslouchej, milánku, svoje štěstí jsi vyčerpal, když jsi na misi vyletěl do vzduchu. Tvoje štěstí si už dávno sbalilo kufry. A jestli se zapleteš s těmihle šílenci z kubánský opozice…“

„Tohle je *moje* rozhodnutí, Jacku. Jediný, co máš udělat, je zúčastnit se toho rybářskýho turnaje.“

„Jo? A když se to celý posere, budu na lodi zdrhat před kubánskýma dělovýma člunama s několika emigranty na palubě, ne?“

„Nebudem pašovat lidi ven z Kuby.“

„Tak co budeš dělat na Kubě, zatímco já budu na tom turnaji?“

„To zatím nevím.“

Položil mi ruku na rameno a dal mi jednu otcovskou radu. „Jestli na tuhle nabídku kývneš, urvu ti hlavu a naseru ti do chřtánu.“

„Jen si chci poslechnout, co mi chtějí.“

„Ne, nechceš. A já nikam nejedu.“

„Okay… ale v sázce je hodně peněz. Víc než třicet tisíc.“

„Jo? Potřebuješ prachy? Tak potop tuhle posranou loď a nech si vyplatit pojistku.“

„Už ji nějakou dobu neplatím.“

„Tak udělej banku. Je to bezpečnější. A pokud tě chytnou, taky tě tady nebudou mučit.“

Carlos a ti další dva se k nám blížili. Slečna na sobě měla bílé džíny a modré polotričko, dlouhé hnědé vlasy měla schované pod kšiltovkou. Mohla být stejně stará jako já, pětatřicátnice a hezky se pohybovala.

„Macu? Posloucháš mě?“

„Jo… hele, Jacku… nabízejí mi… nám… dva miliony.“

„Dva… *cože*?“

„Řekl bych, že si je poslechnem a pak se rozhodnem.“

„Jo? A pokud si je poslechneš a pak odmítneš, už toho budeš vědět příliš a skončíš –“ a prstem si v rychlém gestu přejel po krku. „Comprende?“

„Tvůj podíl bude půl milionu dolarů.“

Jack na chvíli zmlknul, což mu nebylo zrovna podobný, a pak řekl: „Poslouchej dobře. Protože já nechci nic slyšet.“

„Oni taky nechtějí, abys vůbec něco slyšel.“

Naši hosté dorazili a Carlos řekl: „Krásná loď.“

Jack a já jsme zároveň natáhli ruce, abychom pomohli té krásné dámě na palubu. Měla moc pěkné ruce. Představil jsem si nás dva v Havaně.

KAPITOLA 7

Carlos představil své klienty, Eduarda a Sáru – příjmení nezmínil – a všichni jsme si podali ruce. Eduardo byl elegantní gentleman, postarší, vyšší než Jack, s lepším držením těla. Měl na sobě černé kalhoty, sandály a bílou, volnou košili. Kolem krku nosil pověšený zlatý řetěz, na kterém se houpal kříž. Eduardo mluvil s výrazným přízvukem a já tak mohl jednoduše odhadnout jeho životní příběh: bydlel se svými bohatými rodiči na Kubě, jen s oblečením, co měli právě na sobě, unikli nelítostným komunistům. A Eduarda to pořád ještě štvalo.

Sára, stejně jako Carlos, neměla žádný přízvuk, působila trošku odměřeně, moc se neusmívala, ale oči jí zářily. Pár minut jsme se jen tak zběžně bavili a Carlos se z našeho rozhovoru snažil odhadnout, jestli já a Sára do toho společného výletu do Havany půjdeme. Moji zákazníci si prohlíželi Jackovo tričko a koukali na něj jako na cvoka.

„Vypadá to na hezký západ slunce," prohlásil Carlos.

Čas, příliv a slunce na nikoho nečekají, tak jsem řekl Jackovi, že budeme vyjíždět, a sešel dolů do kabiny, abych nastartoval motor. Carlos a Eduardo se pohodlně usadili do židlí u kormidla a Sára si sedla na čalouněnou pohovku na záďlodi a koukala na mě do kabiny.

Jack zakřičel: „Všechno dobrý!" a já šlápnul na plyn. Během deseti minut jsme už byli na moři a pluli směrem na západ k Marquesas Keys.

Vůně moře mi vždycky přivolává vzpomínky na Maine, na léto na rodinné jachtě a na pojídání humrů na pláži během západu slunce. Pěkné vzpomínky.

Přidal jsem na dvacet uzlů a vydal se směrem na jihozápad. Moře bylo klidné, z jihu foukal vítr rychlostí asi pěti uzlů a slunce bylo v úhlu zhruba dvaceti stupňů nad horizontem, takže jsme měli čas ukotvit loď, namíchat drinky a rozloučit se s rudým sluncem.

Jack za mnou přišel do kabiny, sedl si nalevo ode mě a zapálil si cigaretu. „Chceš taky?“

„Ne.“

„Jsou bezlepkový.“

„Běž namíchat drinky.“

„Kdo jsou ti lidi?“

„Už jsem ti to řekl.“

„Kdo je ta krasotinka?“

„Ta slečna se mnou asi pojede do Havany.“

„Tak ji prostě vojeď rovnou tady.“

„Jacku …“

„Jestli pojedeš do Havany, tak fakt chceš, aby ti kryl záda párek koz?“

„Jen si je poslechnu, to je celý.“

„Kdo je ten starej?“

„Tvůj odhad je stejně dobrej jako ten můj.“

„A koukej, aby ti řekli jak, kde a kdy ti ty dva miliony vyplatí. Za tyhle prachy tě radši zabijou, než aby ti je dali.“

„Raději zabiju *tebe*, než abych ti toho půl milionu dal.“ Zasmál se a pak řekl vážně: „Jestli ten kšeft odmítneš, tak fajn. A pokud kývneš, jdu do toho s tebou, protože věřím tvýmu úsudku.“

„Můj úsudek stojí za hovno, Jacku, jinak bych tě nenajímal. Ale věřím svým instinktům.“ Podívali jsme se na sebe a Jack přikývl.

Dodal jsem jen: „Běž si převlíct to tričko. To je rozkaz.“ Jack sešel dolů. Ubral jsem plyn a koukal na západ slunce. S Jackem Colbym se málokdy na něčem shodneme, ale souhlasím s tím, že po tom, co člověk přežije boj v první linii, je na tom světě už víceméně na podmínku. Moje exsnoubenka Maggie mi jednou řekla, že se mnou

má Bůh jiné plány. V to doufám. Ale abych byl k Bohu aspoň trochu férový, první linie byla můj plán. Jestli chcete Boha pobavit, řekněte mu o svých plánech. Nechal jsem na prázdno běžet motor a zkontroloval hloubkoměr. Bylo tady málo vody a já nechtěl najet na mělčinu. Přepnul jsem naviják do polohy, abych mohl spustit kotvu, a vypnul motor.

Vyšel jsem ven z kabiny a všiml si, že Jack má na sobě tričko s *The Maine*. Nachystal občerstvení, rum, kolu, led a pár kelímků s nakrájenými limetkami. Carlos zvolil Ron Santiago a udělal všem Cuba Libre. Nepsané pravidlo pro posádku zní dvanáct hodin mezi flaškou a pedálem, Jack ale říká, že se můžeš napít tehdy, když stojíš tři metry od kormidla. A já říkám, nikdy neodmítej drink, když ho zrovna potřebuješ.

Eduardo se ujal slova. „Na svobodnou Kubu. Salut!"

Přiťukli jsme si a napili se.

Carlos okomentoval kubánský rum a řekl: „Ti komunističtí hajzli znárodnili továrnu na Bacardi, ukradli ji rodině, ale ten rum je pořád stejně dobrej."

Za svých pár obchodů s kubánskými Američany jsem si už stačil zvyknout na to, že výraz „komunističtíhajzli" je jedno slovo. No, myslím, že kdyby mi Země lastur znárodnila loď, taky bych byl nasraný. Ale nepřestává mě udivovat hloubka a vytrvalost téhle nenávisti.

Podíval jsem se na Sáru, která sledovala západ slunce. Zatím toho moc neřekla, i když mi Carlos říkal, že když přijde na nebezpečí téhle výpravy, bude ke mně upřímná. Možná si ale právě teď říkala, že nejsem typ člověka, kterému by věřila. Ten pocit byl vzájemný.

Jack se přidal k tématu o komunistech a řekl zákazníkům: „Já takovejch pár zabil ve Vietnamu." Eduardo se usmál a připil Jackovi.

Carlos taky přidal svou špetku do mlýna a dodal: „Věděli jste, že se kubánští komunisté účastnili mučení amerických válečných zajatců ve vězení v Hanoi Hilton?"

„O tom jsem slyšel," odpověděl Jack.

Carlos pokračoval: „Co většina lidí ale neví, je to, že asi dvacet amerických válečných zajatců bylo odvlečeno do havanského vězení Villa Marista a podrobeno brutálním výslechům, včetně aplikací drog a extrémního psychického týrání. Všichni zemřeli na Kubě, ale jsou uvedeni na seznamu chybějících osob z vietnamské války."

„Komunističtí hajzli," dodal Jack.

Carlos zřejmě podněcoval vojáky, aby ještě víc nesnášeli nepřítele. Ale když se do něčeho takového pustíte, riskujete, že se ho budou bát. Havana mi už nepřišla tak lákavá.

Plavby s vyhlídkou na západ slunce jsou většinou pro dva nebo tři páry, které si užívají romantickou chvilku, a já měl dokonce nachystaný song *Beyond the Sea* od Bobbyho Darina na naladění atmosféry. Pokud je ten pár mladší, tak jim pustím Adele nebo Beyoncé. Tato skupinka si chtěla poslechnout *Onward Christian Soldiers*.

Abych změnil téma, zeptal jsem se jich: „Znáte tu povídku o zeleném záblesku?" Neznali, tak jsem ji začal vyprávět: „Když slunce zajde za horizont, občas se objeví záblesk zeleného světla. Někteří ho vidí, někteří ne. A pokud ho spatříte, potká vás štěstí."

Carlos, jakožto právník, pronesl: „Lidi lžou."

„Pokud budete lhát, čeká vás neštěstí," dodal jsem.

Na to už Carlos nereagoval, ale Sára řekla: „Já to slyšela trochu jinak. Pokud vám už bylo požehnáno a jste vyvolený, tak ten zelený záblesk spatříte. Ti méně šťastní jej neuvidí."

„To jsem slyšel taky," řekl jsem, „a myslím, že všichni mí platící zákazníci jsou požehnáni." Usmála se.

Eduardo nám rozdal pět Cohiba doutníků a dodal: „Vyrobeno otroky na Kubě, ale tradičně je uválela Kubánka na svým stehně." Všichni jsme si jeden vzali, i Sára.

Jack měl zapalovač Zippo a každému zapálil. Ukázal ho tomu sedmdesátníkovi a nahlas přečetl, co je na něm vyryté: „I když jsem pěšky prošel skrz údolí smrti, nebojím se zla, neboť já jsem ten

největší hajzl v údolí." Jacka a Eduarda to pobavilo. Jack si našel nového kamaráda. Kulturní rozdíly se v sedmdesáti letech asi smazávají.

Kouřili jsme naše pašované doutníky a popíjeli pašovaný rum. Z kajuty jsem si donesl dalekohled a podíval se na horizont. Na jihu jsem viděl něco, co vypadalo jako loď pobřežní stráže. Taky jsem si všiml jejich dvou vrtulníků. Floridský průliv mezi Keyes a Kubou je přísně střežený. Pobřežní stráž a Národní úřad pro kontrolu obchodu s drogami mají neustále co dělat s pašeráky drog i lidí a zoufalými kubánskými uprchlíky, kteří se snaží podniknout krátkou, ale nebezpečnou cestu za svobodou.

Když žijete v Keyes, moc dobře víte, že se tisíce Kubánců vydávají na moře na podomácku vyrobených loďkách a pochybných vorech – říká se jim balseros. Ti, kteří plují na voru. Modlí se za klidné moře, příznivý vítr, žádné žraloky a své životy svěří do rukou Božích.

Nevím, kolika z těch tisíců, co se každoročně snaží uniknout, se to povede, kolik se jich utopí nebo co se stane těm, kteří jsou zastaveni kubánskou policií – co ale vím, je, že pokud jsou chyceni americkou pobřežní stráží na moři, jsou za současné uprchlické politiky považováni za „mokrou nohu" a posláni zpátky na Kubu. Ale pokud se jim podaří dostat se až na pevninu, jsou považováni za „suchou nohu" a je jim umožněno zůstat. Což je podle mého názoru poněkud kruté a svévolné rozhodování, které jen potvrzuje to, že život není fér. S většinou mých námořních kolegů jsme se shodli, že pokud bychom někdy narazili na balseros, tak bychom je dovezli k americkým břehům.

Podal jsem dalekohled Sáře a ona, Carlos a Eduardo se postupně koukali na západ slunce a vědomky či nevědomky hledali své krajany.

„Moře je klidné, vítr fouká ze západu a bude úplněk," řekl Carlos. Každému na lodi došlo, že dnes je noc balseros. Carlos nám znovu nalil drinky a položil mi pár otázek ohledně *The Maine*. Pak se zmínil o Pescando Por la Paz a řekl mně a Jackovi: „Doufám, že nad tím pouvažujete."

Já jsem neodpověděl, ale Jack řekl: „Slyšel jsem, že budu kapitánem na *The Maine*."

„Ano, pokud bude kapitán MacCormick souhlasit."

„Můžeme si o tom promluvit později," řekl jsem.

„Máte pasy?" zeptal se Carlos.

„Jo," odpověděl Jack, „vydaný v Zemi lastur." Zasmál se. Carlos ten vtip nepochopil, ale řekl: „V Miami vám udělají zrychlené pasy. Mohl bych vám s tím pomoct."

Já jsem měl normální pas a Jacka jsem donutil si ho sehnat taky, a to pro případ, že by chtěl nějaký zákazník plout až na karibský ostrov. „Máme, díky," odpověděl jsem.

Slunce bylo už červené a zapadalo do moře a všichni jsme sledovali jiskřivý horizont. Nemůžu uvěřit, že za to dostávám zaplaceno.

Na toto téma Carlos prohlásil: „Pokud uvidím zelený záblesk, zaplatím vám dvakrát tolik. Pokud ne, tak ten výlet bude zadarmo." Podíval se na mě.

Byla to sázka na hovno, spíš test. Věřím Carlosovi? Ne. Hazarduju? Jo. Chtěl mě Carlos ojebat nebo mi chtěl nabídnout dvoutisícový dýško? Byla jen jedna možnost, jak to zjistit. „Tak se podívejte."

Všichni teď byli zticha a koukali na tu rudou kouli, která zapadala za oceán. Na chvíli nad tmavým oceánem zářilo ohnivé světlo, pak zmizelo a den se proměnil v noc. Zelený záblesk jsem neviděl.

Carlos však řekl: „Já ho viděl. Takže mi bylo požehnáno. Nebo budu mít štěstí."

„Štěstí, že jste právě přišel o čtyři tisíce babek," řekl Jack.

„Ale stálo to za to."

Bylo mi jasný, že to nejsou peníze, s čím hazardoval. Nebo jeho život. Eduardo přiznal, že zelený záblesk nespatřil, ale Sára řekla: „Myslím, že jsem něco zahlédla." Podívala se na mě. „A vy?"

„Já bych rád viděl pěkně zelené bankovky za čtyři tisíce dolarů."

Všichni se zasmáli. I Carlos, který rovnou zalovil ve své kapse, vytáhl obálku a podal mi ji. „Tady máte dva. A dva dostanete pak."

„Dva mi stačí."

Carlos nalil další rundu drinků – tentokrát čistý rum – a všichni jsme se posadili, kromě Jacka, který sešel dolů a pustil cédéčko Franka Sinatry. Frank zpíval: *„When I was seventeen, it was a very good year… "*

Carlos a Eduardo se vrátili do rybářských křesel a já se posadil na čalouněnou pohovku vedle Sáry. Loď se lehce pohybovala na vlnách a větřík ustával. Světla ostatních lodí byla na černém moři dobře viditelná, a pokud byste se podívali jižněji, uviděli byste světla Havany, která ležela necelých padesát mil od nás.

Carlos tím směrem ukázal doutníkem a řekl: „Tam je peklo. Tady je to ráj. Ale jednoho dne, a já se ho dožiju, bude Kuba zase svobodná."

Všichni jsme si na to připili a Eduardo řekl: „A ten hajzl, F. C., který to peklo rozpoutal, shoří v Božím pekle i se svým otcem, samotným ďáblem."

F. C. je zkratka, kterou kubánští Američané používají pro Fidela Castra. I když nevím proč. Každopádně Eduardův kubánský přízvuk dodal jeho kletbě pěknou hloubku.

Myslím, že jsem odhadl, co jsou Carlos s Eduardem zač, ale Sára pro mě byla záhadou. Stále mi přišla trochu odměřená, ale ráda si dala dobrý doutník, pila čistý rum a na hlavě měla baseballovou čepici. Sundala si boty a procházela se bosky po lodi. Jack vždycky říkal, že ženské, které se zují, jsou sexy. Asi tomu tak bylo.

Jack se vrátil zezdola a zašel do kabiny rozsvítit světlo. Taky zkontroloval radar, aby se ujistil, že se na nás neřítí nějaká nákladní loď.

Tiše jsme tam seděli, každý z nás zahloubaný do vlastních myšlenek, kouřili jsme a popíjeli, poslouchali Sinatru a obdivovali majestátnost moře a nebe. Život je krásný.

Dokud mi Carlos neřekl: „Myslím, že byste s Eduardem a Sárou měli probrat ten rybářský turnaj. Já mezitím zajdu dolů a pustím si televizi. Jack se ke mně může přidat nebo zůstat v kabině." Podíval se na mě. „Kapitáne?"

Přikývl jsem. Carlos sešel do kabiny prohodit pár slov s Jackem a pak se vypařil a nechal mě tam se svými klienty.

„Myslím, že jste přesně ten, koho hledáme," řekla Sára.

Neodpověděl jsem.

„Víc vás bohužel hodnotit nemohu. Ale vy si nás můžete poslechnout a uvidíte, jestli s námi budete chtít pracovat." Zeptala se: „Chcete slyšet víc?"

Podíval jsem se na Eduarda, jehož tvář byla v té tmě úplně bez výrazu. Kouřil svůj doutník a koukal na moře. Obrátil jsem se zpět na Sáru a řekl: „Už jsem Carlosovi řekl, že nemám zájem."

„Ale vy ho *máte*. Jinak byste tu nebyl." Nastal čas učinit ono závažné rozhodnutí, stejně jako tehdy v provincii Kandahár. Zíral jsem na žhavý konec svého doutníku, pak pohlédl na Eduarda a Sáru a odpověděl: „Okay."